

Я знав, я ждав, що ми її зустрінемо:
Студентська рать за сто доріг від дому
На болотах, у царстві комариному,
Кладе злітний бетон аеродрому.

Пізнаю за веселими прикметами
Краянців, що зійшлось їх тут немало:
Вони своє осідлисько наметове
Назвали «Запорожець за Уралом».

Круті стежини вистеляють гумором,
Журитись їм, сказати по правді, ніколи.
Високими — до зір! — чуттями й думами
Відлуняться робочі їх канікули...

Як наречені, праця тут і простір,
Ще й співи іскрометні перелітують.
Вони ж таки й насправді запорожці,
Що в дні новітні лицарство сповідують.

І як би нині не бувало трудно їм,
Але до біса — малодушну втому!
Погляньте: літаки снують над тундрою,
Стартуючи із їхнього бетону.

1974

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.

